

GOTTFRIED PLATTNER

Időhajók

– SF-monológ –

Akadozó elmével azon töprengek,
honnan jön az ezüstös fény.

Ember vagyok, nem pedig isten?
Hagynom kellene, hogy az ösztönök irányítsanak,
mert nyilvánvalóan képtelen vagyok kordában tartani
a párhuzamos történelmek alakulását.

Nagyon keveset tehetek azért,
hogy megváltozzon az események menete.
Valójában bármi, amivel próbálkozom,
olyan irányíthatatlan lesz, hogy több kárt okoz,
mint amennyit használ.

Nem hagyhatom, hogy ez a hatalmas panoráma
elborítson minket.

Ezek a hajók nem olyanok, mint az első időgép.
A szerkezet, amely életben tart,
nem húsból és csontokból,
hanem az információs tenger anyagából tevődik össze.
Vannak végtagjaim, csak nem izmokból és idegekből,
hanem érteleből.

Kétségtelen, hogy az Új Emberek munkájának
végnapjait látom.

Nem is gondoltam, hogy ez ilyen fenséges.
Mint egy balettelőadás.
A Földről nem tűnik el a szépség.
Az izzó kövek áttörnek a tudatomon,
és folytatják útjukat a végtelen űr felé.

Az időhajók felhője egy pillanatra megremeg,
az univerzum összes anyaga egyetlen pontban egyesül.

A végső határ felé haladok a hidrogéntengerben,
csupán egy úszó tudatporszem vagyok,
a sokféleség teljessége sima, zárt, jellegtelen.
Nincs struktúra, nincs mérce, nincs nézőpont.

Aztán egyetlen, nagyon fényes villanás,
és az ismeretlen ölén vár az új.

H. Nagy Péter gyűjtése

Asszociációk, 2010

